

Strijkstok flitst op feestelijke Biënnale

Organisatoren melden topdrukke bij cellofestival aan 't U: 21 duizend bezoekers

Reportage

Amber Docters van Leeuwen schrijft tweede Nationaal Celloconcours in overtuigende stijl op haar naam.

van onze medewerker
Frits van der Waa

AMSTERDAM In het uiterlijk van de drie finalisten die de jury van het Nationaal Celloconcours heeft uitverkozen, weerspiegelt zich de grote genealiteit die Nederland langzamerhand aan het worden is: Steven Boume moet ergens voorouders in Afrika hebben, Amber Docters van Leeuwen heeft in weerswil van haar achternaam onmiskenbaar Aziatische trekken, en alleen Immanuel van Ijzendoorn oogt als een ouderwetse blonde Nederlander.

De drie, geselecteerd uit twaalf deelnemers, openen elk hun slot-offensief met het scharstuk Figuraal One van Elliott Carter. In de daaropvolgende celloconcerten van Haydn krijgen ze ondersteuning van Amsterdam Sinfonietta en dirigent Alexander Rudin.

Figuraal One is zoals al het werk van Carter complex en lastig om te spelen, maar een goede verstaander kan het wel degelijk begrijpelijk maken. De 20-jarige Boume heeft er een stevig dubber aan, en komt ook niet geheel zonder kleerschuuren door Haydns Celloconcert in D-hoer.

Docters van Leeuwen (24) daarentegen spreidt in haar visie op Carter veel oor voor kleurverschil en nuance tintoon, en maakt er een organisch verhaal van. Even temperamentvol is haar verho-

ling van Haydns andere celloconcert, dat in C, waarin ze de cello vooral in het langzame deel juist laat zingen, en in het laatste deel razend snel de stek over de snaren laat flitsen, zonder de warmte in de klank te verliezen. Docters van Leeuwen staat boven de materie, en trekt hooguit in de snelle loopjes iets te haastig van leer. Het orkest gaat van de weeromstuit ook beter spelen.

De vele belangstellenden doen het Muziekgebouw zom 't U dreuen van de maties.

Maar ook Van Ijzendoorn (22) krijgt zijn doel, omdat hij een iets introventere interpretatie van Carters Figuraal heeft laten horen, gevolgd door andermaal het Concert in D van Haydn, waarin hij laat horen dat ook hij aanzienlijke technische problemen het hoofd weet te bieden.

De toehoorders gunnen hem de publieksprijs, een bedrag van duizend euro. Van Ijzendoorn scoort

Cello blijft de aandacht trekken, zelfs als hij helemaal niet meedoet

ook de prijs voor de beste vertolking van de concourscompositie, Ilse Ducros for cello van Dene van Geel, die in de voerzonden heeft geklonken. De jury komt tot een andere verdeling, maar geeft bij monde van voorzitter Martijn Sanders wel aan dat het om 'nupte' kwaliteitsverschillen gaat: Van Ijzendoorn krijgt de tweede, Boume de derde en Docters van Leeuwen een verdienende eerste prijs: acht-

duizend euro, plus een huikleencello van het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds, plus een aantal optredens.

Het Nationaal Celloconcours is zwaar de rode draad als de bestaansreden van de Cello Biënnale die weer ruim een week lang het Muziekgebouw op 't U kop zette. Volgens de organisatoren heeft de tweede editie 21 duizend bezoekers getrokken, ruim arveiduzend meer dan de vorige keer.

Dat de cello er verrassend genoeg ook wel eens de 'veerde viool' speelde, werd dages voor de concoursfinale duidelijk in een concert van het Ensemble Adlon/Schubert, waarin voor de cello een merkwaardig bescheiden rol bleek weggelegd. Er klonk een nieuw stuk van Toek Numan, Juli 2008, met veel bezigheid, boeiende wervelingen en een mooie opbouw, maar de cello kwam er niet eens in voor.

Een abstract van de Britse componist Luke Bedford bleek sterk en bondig, maar de cello speelt er een bijrol in. Dat geldt ook voor Diving Apollo van de Amerikaanse/Nederlandse Vanessa Lann, dat maar niet van zijn plaats komt, en de cello ten slotte een solo gunt waarin slechts drie verschillende tonen voorkomen. Goed dat het ensemble nog Elgiers van Liszt en Janáček's Publieke achter de hand had: so bad sollat Harro Woudenberg toch nog oer van zijn werk.

Het finaleconcert is te bekijken op radio 4 op 28 oktober, 13.30 uur.

